

gode bekendte til at misforstaa hinanden! Naa — God Nat da! Ja, for Deres Haand tør De dog vel nok give mig til Afsked?”

Hun gav ham tøvende Haanden men trak den hurtigt til sig igen med et hæst „Godnat“; vendte sig derpaa og gik tilbage samme Vej, hun var kommen.

Emanuel blev staaende som lammet af Forbavselse. Han havde mærket, hvor hendes Haand var kold, og hvor den rystede. Hvad i Alverden var der dog i Vejen med hende?

„Hansine!“ kaldte han.

Hun lod, som om hun ikke hørte ham, og paaskyndede sin Gang.

„Hansine!“ kaldte han igen, denne Gang med hele sin Stemmes Kraft, — og da standsede hun, ligesom magtstjaalen.

Han gik hen til hende; og skønt hun vendte Ryggen til ham, saa' han straks, at hun kæmpede med en voldsom Graad.

„Men hvad er der dog sket?“ udbrød han forfærdet.

Lyden af hans Stemme ligesom vakte hende, og hun vilde fly. Men han holdt hende tilbage ved et Greb i hendes Arm.

„Nej, nej — saaledes maa De ikke gaa her-